

Hoàng Ngọc Biên

Changi – bếp lửa đã tro tàn

Bờ biển ấy hơn một lần tôi đã đến. Mây bay ngang từng đám, đám này dang tay kéo đám kia, những bông trắng sắc nét cắt rõ lên nền xanh của trời và của không khí, rồi rít chạy về một hướng, vô định có lẽ, nhưng dễ cho ta có cảm tưởng mọi thứ đang diễn một trò chơi chuyển động có sắp xếp: những bông trắng hồi hả đi về một phía, và nền trời xanh cũng đang hồi hả rút về phía ngược chiều – mọi thứ dễ cho ta có cảm tưởng đang chủ tâm ôm số phận đi tới một góc trời nào, một nơi nào...

Bếp lửa đã tro tàn. Cái bàn gỗ nguội lạnh kê bên tường sóng sánh những nhịp cưa. Chiếc ghế con loang đầy dấu mồ hôi đã có tuổi trên những đường vân xám. Giữa những tuần trà mênh mông miệng chén nhuộm vàng màu trời lam biếc. Con thuyền chông chênh trái lá lướt về các sông rạch lao xao bên kia cánh đồng. Mùi rơm rạ, mùi rơm rạ lam lũ bỗng từ quá khứ trào về – cả khu vườn mất ngủ sớm mai trở thành biển.

Sóng nhấp nhô như bao biển khác, cách bờ nước không xa cũng những ngọn dừa xanh kia rung rinh phoi mình trước nắng, mặt trời để lại trên cát những đốm sáng chạy ngoằn ngoèo như những con rắn da bạc lóng lánh trong buổi chiều hôm. Đêm, trăng chiếu xuống một bên là biển nước dát vàng, một bên là biển cát dát bạc, bên này bên kia đều thao thức kéo mãi cái nhịp điệu đơn phương của mình: sóng lẫn lẫn xô đẩy nhau vào bờ, vỡ ra trăm ngàn mảnh vụn nước tung toé, nhìn xa như những ngọn lửa cháy bùng mãi một màu vàng nay cũng phải có lúc ngả trắng, rồi lặng lẽ và kiên nhẫn rút ra... Mây, trời, nước, bờ cát, những ngọn sóng, những ngọn dừa, như trên bao bờ biển khác, đều hòa chung một chuyển động nhịp nhàng. Chỉ khi mưa xuống...

Chỉ khi mưa xuống đột ngột, thì toàn bộ âm bản giao hưởng kia của mây, trời, nước, bờ cát, những ngọn sóng, những ngọn dừa, mới đột ngột ngưng lại, như theo lệnh của một chiếc dũa vô hình. Cả bầu trời trên cao bỗng nghiêng mình có lẽ để trút hết tội lỗi trần gian, rồi dựng đứng trên mặt đất. Những thân người trần trụi hay gần như thế chạy trốn về phía những hàng cây, những mái lều, những hàng quán trên bãi biển, tiếng gọi nhau của người lẫn trong tiếng mưa, mọi thang âm bùng lên mấy phút, nghe như tiếng reo của những thói hành tươi nhảy nhót trong chảo dầu, rồi khắp nơi trở lại im ắng, tiếng mưa hầu như đã tan vào không khí, âm thanh còn lại chỉ để điểm cho cái sân khấu bắt đầu linh hoạt trở lại kia một chút đời sống.

Những con chim cánh đen từ một phía góc rừng đổ về đây. Xương chim khô rải đầy bãi biển, vẽ lấm chấm lên cát vô số những hình thù khác nhau, xô đẩy nhau, chồng chất, nhiều con mắt đã chết mờ tròn như còn cố ngẩng lên ngó trời với cái nhìn muôn đời chán nản tuyệt vọng, xương không trắng, không nâu, không lam, không vàng, không tím – chỉ là màu của nhẵn nhụi. Hàng cây bên kia đường lấp lánh lá nổi trên nền ánh thép lấp lánh của những giàn giáo xa, chĩa thẳng lên trời những mũi tên sắc bén của nền văn minh đô thị. Không có gì thực sự chuyển động ở đây, bởi vì toàn bộ mây, trời, nước, bờ cát, những ngọn sóng, những ngọn dừa, lá cây và giàn giáo trong khoảnh khắc đều chung một chuyển động – trong trí tưởng.

Bếp lửa bên này đã tàn tro. Tiếng bát dũa leng keng từ bên kia rào rào nghe xa như tiếng chuông tàu điện đang thả xuống chỗ khúc quanh phố Tàu. Tiếng mõ gõ nhịp cho lời kinh chiều, và chút nắng chéch muộn trên sân gạch vuông đỏ au bóng loáng. Con thuyền chông chênh trái lá lướt về các sông rạch lao xao bên kia cánh đồng. Mùi rơm rạ, mùi rơm rạ...